

LUMITYTTÖ

Olipa kerran eräs puunhakkaaja ja hänen vaimo, jotka asuivat kahdestaan pienessä mökissä metsän keskellä. He olivat köyhiä, heillä ei ollut lapsia. Joka päivä mies lähti töihin, ja vaimo jäi hieman surullisena yksin kotiin. Hän toivoi kovasti omaa lasta.

Eräänä talvena satoi tosi paljon lunta. Päivästä toiseen lumihuutalet peittivät taivaan kuin pienet tähdet. Pakkanen paukkui ja talvinen tuuli puhalsi kylmästi. Oli Lumikuningattaren vuosi, sanottiin.

Eräänä iltana lumipyry vihdoin lakkasi. Silloin puunhakkaaja ja tämän vaimo päättivät lähteä ulos.

”Tehdään lumiukko”, ehdotti puunhakkaaja vaimolleen.
”Tehdään mieluummin pieni lumityttö”, vaimo vastasi. Pariskunta ryhtyi työhön. He muovasivat lumesta ensin pienen vartalon, kädet ja jalat. Sitten he tekivät tytölle pään: hiukset, otsan, nenän ja suun. ”Hän on niin kaunis”, sanoi vaimo. ”Aivan kuin oikea pikkutyttö.”

Juuri sillä hetkellä metsän halki kulki Lumikuningatar. Kerrottiin, että talven pahimmat paukkupakkaset olivat juuri Lumikuningattaren tekemisiä, mutta tuo jäinen kaunotar oli hyväsydäminen haltija. Kun hän näki, miten hellästi puunhakkaaja ja tämän vaimo katselivat pientä lumityttöään, kävi pariskuntaa sääliksi. Silloin hän puhalsi tytön suuntaan

huuruisen henkäyksensä.

Puunhakkaaja ja tämän vaimo tunsivat kylmän tuulen puhaltavan metsän läpi. Ja silloin – voi kauhistus! – lumitytön silmät avautuivat. Sen pienestä suusta tupsahti ulos pakkashuurua. Puunhakkaaja ja vaimo pelästyivät niin, etteivät saaneet sanaa suustaan. Mutta silloin pieni tyttö hymyili niin valloittavasti, että vaimo tunsisi sisimpänsä sulavan. ”Oletko sinä minun pieni tyttöni?”, hän kysyi. Tyttö nyökkäsi. Puunhakkaajakin hymyili tytölle. Heistä oli tullut oikea perhe.

Pariskunta vei Lumitytön kotiinsa ja kohteli tätä hellästi kuin omaa lastaan. Tyttö oli todellakin aivan lumoavan kaunis: hänen ihonsa oli valkea kuin lumi ja silmänsä kirkkaat kuin pakkasyön tähdet. Koko talven he elivät mökissään onnellisena suloinen Lumityttö seuranaan.

Sitten eräänä päivänä alkoi tippua sulava lumi. Kevät oli tulossa. Puunhakkaaja ja vaimo ihastelivat muuttolintujen paluuta taivaalla ja katselivat ensimmäisten silmujen puhkeamista metsän puissa. ”Luonto herää jälleen!”, he iloitsivat. Mutta mitä pidemmälle kevätaurinko sulatti lumihankia, sitä surullisemmalta pariskunnan tyttö vaikutti. Toisin kuin talvella, Lumityttö ei enää näyttänyt nauravan lainkaan. Hän oli aivan kalpea ja iloton.

”Ehkä hän kaippaa muiden lasten seuraa“, puunhakkaaja arveli. Lopulta vaimo ei enää kestänyt katsella Lumitytön surullisia silmiä, vaan vei tytön läheiseen kylään muiden lasten luo. Juuri silloin vietettiin juhannusta, keskikesän juhlaa, ja kylän lapset olivat kokoontuneet suuren juhannuskokon ympärille juhlimaan. Lapset hyppelivät ja tanssivat palavan nuotion ympärillä, ja he kutsuivat Lumitytön mukaan leikkiinsä. Mutta kun Lumityttö astui mukaan piiriin, hänen kalpeat kasvonsa muuttuivat entistäkin kalpeammiksi. Sitten hän sulii ja haihtui pois. Lumitytöstä ei jäänyt jäljelle kuin henkäys usvaa, joka sekin pian haihtui taivaan sineen.

Silloin kaikki ymmärsivät, että tyttö ei ollut ollut tavallinen lapsi vaan Lumikuningattaren tytär.

Kukaan ei nähnyt Lumityttöä sen koommin. Mutta sanotaan, että yhä vielä tänäkin päivänä metsässä kulkee talvella eräs lumoavan kaunis neito.

Ja kuuleman mukaan talven kauneimmat jääkiteet, kuurankukat, ilmestyivät vuodesta toiseen puunhakkaajan ja tämän vaimon mökin ikkunaan.

Sen pituinen se.

Kysymykset:

Millainen Lumityttö oli? _____

Kenen tytär Lumityttö oli? _____

Missä pariskunta asui? _____

Mitä lapset juhlivat? _____

Mikä on ”kokko”? _____
